

Onze vrouw zag Sofie Decleir schitteren in 'Alkibiades' van Theater Zuidpool: “Over deze voorstelling en Decleirs vertolking móét gepraat worden”

Sofie Decleir, de strafste actrice van haar generatie, vertolkt in 'Alkibiades' de knapste en meest innemende man van de Oudheid. Zonder ijdelheid, pretentieloos en prachtig.

Magali Degrande

De democratie waarin we leven is kwetsbaar. Voor classicus en literair prijsbeest Ilja Leonard Pfeijffer reden genoeg om twee jaar geleden zijn roman *Alkibiades* uit te brengen, waarin hij het leven beschrijft van de onbeschrijfelijk knappe Alkibiades, die iederéén, vrouwen én mannen wist te beroeren, maar die bovenal in de 5de eeuw voor Christus mee de Atheense democratie ten val bracht.

Het boek, dat Pfeijffer naar eigen zeggen schreef 'als spiegel voor onze huidige tijd', belandde bij velen op het leeslijstje, maar stroomde van daar niet noodzakelijk door naar het nachtkastje. Door de monumentale omvang (net geen 1.000 bladzijden), schrok het ook af. Voor al die lezers met goede bedoelingen, maar te weinig tijd, is er nu *Alkibiades*, de voorstelling.

Koen van Kaam bewerkte Pfeijffers roman naar een twee uur durende compacte, maar overweldigende rit die je doet stilstaan bij de gevaren van populisme en eerezucht. Voor de cast kwam hij onvermijdelijk bij Sofie Decleir uit. En wat een vertolking. Voor haar vorige grote theaterproductie, in *[meeuw]*, schudde Decleir zomaar eventjes een rol in VGT (Vlaamse gebarentaal) uit haar mouw, mee goed voor de Theo d'Or-prijs voor meest grensverleggende podiumprestatie. Door nu in de rol van Alkibiades te kruipen, toont ze nog maar eens dat ze nog steeds niet aan de top van haar kunnen zit. Alkibiades is allesbehalve een gemakkelijke rol: niet alleen is de brok tekst meer dan indrukwekkend, Decleir weet Pfeijffers soms hoogdravende zinsconstructies zowaar naturel te laten klinken.

Ere wie ere toekomt: over deze voorstelling en over Decleirs vertolking ervan móét gepraat worden

Het is ook geen ondubbelzinnige rol: Alkibiades is een man die twee gezichten heeft en niet alleen door zijn androgyne uiterlijk. Ook in de Peloponnesische Oorlog nam hij twee kanten in: hij vocht zowel aan Atheense als aan Spartaanse zijde.

Schitterend spraakgebrek

Zuidpool kon geen betere keuze maken dan op het podium een toilettafel te zetten: Pfeijffers beoogde spiegel staat centraal, Decleir zet de ijdelheid van Alkibiades in de verf én neemt al zijn verschillende gedaantes aan. Ze is de leerling, ze is Socrates, ze is de niets ontziende gezagsaanvoerder, ze is zijn geliefde en ze is zijn zoon en dochter.

Decleir, die zowat de strafste actrice moet zijn van haar generatie, is in álle versies van haar personages goed, maar de speelsheid waarmee ze het spraakgebrek vertolkt waarmee Alkibiades het in zijn jonge jaren probeerde te maken als redenaar ("Wat als ik het nu eens uitvergroot in plaats van het te verbergen?") is een speciale vermelding waard.

Een mans hoogste streven moet het verlangen zijn dat iedereen goed over hem praat, klinkt het op een bepaald moment. Terwijl voor een vrouw deugdzaamheid het belangrijkste is en bijgevolg dat er – hoe contradictorisch – níét over haar wordt gepraat. Ere wie ere toekomt: over deze voorstelling en over Decleirs vertolking ervan móét gepraat worden. Zodat Pfeijffers inzichten in onze tijd ook de mensen bereiken die zijn magnum opus nog niet op hun nachtkastje hebben liggen. En zodat al onze toekomstige daden uit liefde voortkomen en niet uit de nood om geliefd te worden.